

rigtig erkjendt, kun at søge i praktiske Hensyn, idet Erfaringen noksom har godtgjort, at en høj Ansættelse af Told paa Silkevarer i Stedet for at skaffe forøget Indtægt kun har en Formindstelse af Indtæderne tilfølg, da Forhøielsen af Afgiften for denne Vare udover en vis Grændse hemmer Forbrugen samtidig med, at den frister til Smugleri. Saa snart Afgiftens Størrelse danner et Æquivalent for Risikoen, vil Smugleriet opstaa af sig selv, og det er ei alene Handlende, som ville blive tvungne ind paa Lovovertrædelsernes Vej, men ogsaa Forbrugerne ville søge at unddrage sig Erlæggelsen af den høie Afgift, og Demoralisationen vil saaledes i naae Handelsstanden alene, men hele Samfundet og gjøre al redelig Handel med Silkevarer umulig.

Beviset for denne Paastands Rigtighed ligger nær, thi da Tolden i Sverrig var høiere paa Silkevarer end her, kjøbte Forbrugerne paa den anden Side af Sundet deres Silkevarer i Kjøbenhavn og smuglede dem ind i Sverrig, nødsagende de svenske Handlende til ogsaa at smugle for at kunne konkurrere. — Da Tolden blev nedsat i Sverrig, ophørte dette; men der er Fare for, at Forholdet kan blive omvendt, nu da Tolden hos os er omtrent 4 Gange saa høj som i Sverrig, og navnlig hvis en yderligere Forhøielse af Tolden her skal beindtræde.

I Overensstemmelse med Regjeringsudkastet og vore tidligere Forslag maa vi fastholde, at 12 Mk. pr. Pd. for Hølsilkevarer er den allerhøieste Ansættelse, man tør gaa til, naar Grændsen ikke skal overskrides, og hvad Indtægten angaar, drifte vi os til at paastaa, at den vil blive større ved en Ansættelse til 10 Mk. pr. Pd. end ved en Ansættelse til 12 Mk. Hvad der her er sagt om Hølsilkevarer, gjælder ogsaa om Syllke, Pos. 87 (ny Nr. 83), som ved Lov af 26de Juli 1853 blev bestattet med 32 §, hvilken Afgift ved Loven af 4de Juli 1863 blev forhøiet til 72 § pr. Pd. og ikke uden Fare for at opmuntre Smugleriet kan sættes høiere. Denne Vare indføres i smaa Pakker, der saare let kunne skjules, og da den er en Artikel, der bruges i enhver Husboldning, vil Fristelsen til at undgaa Erlæggelsen af den høie Told strække sig til Alle. For Halvsilke-Snore, som indbefattes i denne Position, er en Told af 6 Mk. pr. Pd., som et Mindretal foreslaar, ligeledes for høj, især da raa Silke er fri, og vil virke som et Indførselsforbud, da indenlandske Fabrikanter i saa Tilfælde ubeløstende ville blive Herrer over Forsyningen med denne Artikel.

Pos. 97 (ny Nr. 94), Halvsilkevarer, som af Hensyn til den begrændsede Indførsel af os blev foreslaaet ansat til en Told af 48 § pr. Pd., ville aldeles ikke kunne bære en Told af 12 Mk. pr. Pd. og ville sikkert ikke med denne Ansættelse give Statskassen nogen Indtægt, der er Tale værd, da en saa uforholdsmæssig høj Told er lig et Forbud og vil medføre den stærkeste Fristelse til Smugleri.

Forholdet mellem denne Position og Hølsilkevarer burde høist være som 1 til 2, og det er kun Hensynet til den forventede forøgede Indførsel og Bønskelighederne ved at skille mellem denne Position og den 3die (Pos. 98 ny Nr. 95), der have bevaaget Foreningen til i sit Forslag til Regjeringen at laa dem sammen og sætte dem ens. Naar Regjeringen ikke har troet at kunne godkende vore Grunde til at sætte alle Silkevarer, hvori over Halvdelen er iblandet fremmed Stof, til en ensartet Told af 48 §, men ment, at Springet mellem denne Position og Hølsilkevarer da vilde blive for stort og gjøre en Mellemsats nødvendig, formene vi, at denne ei bør ansættes høiere end 6 Mk. pr. Pd., at navnlig 8 Mk. er en for høj Afgift, men at en Afgift af 12 Mk., som et Flertal foreslaar for denne Position, vil være ensbetydende med et Indførselsforbud.

Foruden hvad ovenfor er yttret, maa vi ogsaa fremhæve, at en Forhøielse af Tolden paa Sel- og Halvsilkevarer vil stille den indenlandske Industri af færdige Klædningsstykker meget uheldig lige overfor Udlandets Konkurrence saavel i Indlandet som især i Naborigerne, og at denne Industri har udviklet sig til et saadant Omfang og beskæftiger saa mange Hænder, at den formentlig nok kan fortjene, at der bliver taget noget Hensyn til den.

Pos. 98 (ny Nr. 95), som et Mindretal foreslaar nedsat til 32 § eller lig Klædevarer, omfatter ei alene Klæder med iblandet Silke, men ogsaa en Mængde uldne Shawler, Kjøle- og Møbelstoffer, som ifølge deres Beskaffenhed almindeligvis have en noget høiere Værdi end de Varer, hvori ikke findes Silke. Uagtet det kun kan være til Nytte for Omsætningen, at Tolden paa alle Artikler sættes saa lavt som muligt, maa vi dog i Genhold til de Principer, der gaa igennem Toldloven, bemærke, at Varer med iblandet Silke bør have en noget høiere Beskatning, og foreslaa vi dem ansatte til 16 § pr. Pd. mere end de Varer, hvori ikke findes Silke. En større Forskjel anse vi derimod for utilraadelig, da det i Praxis har vist sig, at der er Bønskeligheder ved Fortoldningen, saa at den ikke kan siges at have været ligelig ved alle Toldsteder i Riget.

I vor ærbødige Henvendelse til Rigsdagen i November 1871 fremhævede vi den Mangel, vi fandt i Regjeringsudkastet med Hensyn til Bestemmelserne om Kreditoplagsretten, som vi ønskede maatte omfatte alle Varer, der henhøre til vor Handelsbranche, ligesom vi af praktiske Hensyn ønskede de Udsønderinger af forskjelligartede Varer, der høre til en Position, men have forskellige Konti til Kreditoplag, sammendragne, for kun at have en Kreditoplagskonto for hver Position. Vi se med Tilfredsstillelse, at denne Opfattelse er anerkjendt af Udvalget, og vi indskrænke os derfor til atter